

Εικόνα

Και πώς φευγουν τα κύματα, ποιες πορτες θα κλεισουν
σε τωση μυρουδια αλατιου κα δροσεραδα χορτου
που ανοιγει η γη μας με μαρμαρινα νησια;
Η αρχαια καταρα λευτερωσε το νερο και τα φρυδια μας
κι απορια δεν εχουμε πανω στις πετρες
σαν οι εσπερες μαλακωνουν τα βουνα και τα χερια μας,
κατεβαινουμε αλαφροι στα περιγιαλια
και ταξιδευουμε στη θαλασσα ασπρα ιχνογραφηματα.
Μα τις αυγες που απλωνουν αλωνια πλατια
σαν τις παλαμες μας
μενουμε ανεργοι αναμεσα ασπρο και γαλαζιο
ποια πορτα πια ν' ανοιξουμε αλλη απ' του σπιτιου μας,
που το νερο κρυσταλλινο ποτιζει την καρδια μας;

(Νερό στις μέρες, 1964)

КАРТИНА

И как се оттеглят вълните, кои порти ще се затворят
пред толкова мирис на сол и свежест на трева
които разтваря нашата земя с мраморни острови?
Древното проклятие освободи водата и нашите вежди
и нямаме недоумения върху камъните
когато вечерите омекотяват планините и ръцете ни,
спускаме се олекнали към крайбрежията
и пътуваме по морето - бяла диря.
Със зазоряванията които простират хармани широки
като дланите ни
оставаме безработни посред бялото и синьото
Коя друга врата да отворим освен онази на собствения ни дом,
където бистрата вода напявя сърцата ни?

(Вода през дните, 1964)